

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Capvt XLI. Dæmonis Oetingæ in Bauaria ejecti, luculenta historia, quâ ostenditur, Deum non tantùm, per hunc spiritum, plectere peccantes, sed etiam vim suam, suorumq[ue], & maximè B. Virginis. Mariæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Mart. Delr. 3.
p. Disquis.

& à Delrio recitatur. De Agnis Dei integer Vincentij Bonardâ liber extat. Vnicum hîc exemplum interferam, in quo vnico varia remedia cacodæmonis pellendi, per Exorcismos, per peregrinationes, per D. Virginis patrocinium, per orationes piarum, &c. indicantur; sed præcipuè, quàm cauendæ sint imprecationes, & diabolorum inuocationes: quod à me ad populum aliquando, non sine fructu, est recitatum.

C A P V T X L I.

Damonis, Oetinga in Bauaria ejecti, luculenta historia, qua ostenditur, DEVM non tantum, per hunc spiritum, plectere peccantes, sed etiam vim suam, suorumq;, & maximè B. Virginis Maria demonstrare.

I.

D Martinus Eisengreinius in lib. de veteri sacello B. Virginis apud Oetingam c. 14. Valentin. Leichtius in Viridario regio lib. 2. c. 111. alijque scribunt, quod ego ipse adhuc puer sapius audiui referri à compluribus, qui interfuerunt, & iam narraturus sum. Anno 1570. Augusta, apud perillustrem Dominum Marcum Fuggerum seniore, in gynæceo, Virgo nobilis septemdecim circiter annorum fuit, nomen illi erat Anna de Bernhausen, cui nec auorum profapia, nec frontis forma defuit. Verè 1. Cor. 2. 11. dicitur: *Quis hominum scit, quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis, qui in ipso est?* Heu quoties latet anguis in herba? quoties sub clypeo absconditur fida? sub Angeli vultu diabolus? Nam etiam illa puella aliud vultu præ se tulit, aliud in pectore circumtulit; quæ octo totis annis, & adeò ab anno nono ætatis, à diabolo infesta fuit. Diu versipellis latuit, donec & potestas, & numerus malorum hospitum cresceret. Nam, vt in Euangelio de alia quapiam legimus, septem in illam nequam spiritus intrauerunt. Hi, possessione accepta, varijs ex ea linguis loqui, occulta hominum peccata pandere, iacere scommata, reuelare absentia, non rarò etiam puellam humi affigere, aut de terra in altum rapere solebant, vexatamq; non rarò pro mortua relinquere: Miseranda res fuit, nobilem

nobilem puellam, innocentiae aënos vix egressam videre tam metuendis modis tortam, spumantem, eiulantem, & cum ad se rediret, suam miseriam acerbissimis lachrymis deplorantem. Cum enim à Furijs Auernalibus ageretur, attentè noctes dièscue custodienda fuit, ne vel seipsam, vel alios læderet. Quæsitæ sunt varia remedia. Lectæ pro ipsa Missæ, datæ eleemosynæ; vota Superis facta; quin & ipsa, cum quietior esset, Deum orauit ardentè; confessæ est de peccatis assiduè. Eucharistiam summa cum pietate sumpsit. Omnia frustra. Non omnis morbus ex omni curatur medicina, nec omnis diabolus, omni modo pellitur. *Hoc genus demoniorum non eicitur, nisi per orationem & ieiunium.* Matth. 17, 21. Itaque quidquid remedij adhiberetur, semper redijt diabolus, & cum diabolo tormenta quoque. Exorcismi ipsi diu frustra tentati. Donec vir notæ non minùs pietatis, quàm eruditionis, Petrus Canisius Soc. IESV Sacerdos, post ieiunia & orationes multas, exorcizando tandem sex ex ea Augustæ dæmones eiecit; septimus pertinaciter hæsit, quem ipsa DEI MATER, puellæ in deliquio jacenti apparens, dixit, non nisi in Oettingano suo sacello exiturum. Ita nimirum DEVS voluit MATREM suam honorare. Quam rem puellæ domini, quo erant zelo, censuerunt non negligendam.

Igitur Anno 1570. die 21. Ianuarij Perillustri vir Marcus Fuggerus eiusque coniux, P. Petro Canisio comitante, sub vesperam, Annam Bernhauffianam, Oettingam adduxerunt, spe pleni, Diuina gratia & Deiparæ auxilio, illam dæmone liberandam. Vt primùm è curru descensum, itum est ad sacrum sacellum, vbi Lauretanæ B. V. Litanis decantatæ sunt. Nec eo die quidquam aliud tentatum. Sequenti, hoc est 22. Ianuarij die, Fuggerus, coniux & alij, facta confessione, & sacra synaxi refecti, Deum, pro liberatione puellæ, sub duobus sacris, enixè rogarunt. A prandio Canisius, in eodem sacello, præsentibus 14. vel 15. non infimæ notæ viris feminisque varia cum infessa colloquia habuit, eamque commonuit apparitionis factæ, in qua B. V. ei promiserit liberationem; si Oettinganam voueret peregrinationem, cum calice offerendo. Tum omnes flexis genibus diuinam opem inuocârunt; & præeunte Canisio, Confessionem

II.

generalem, orationem Dominicam, & Angelicam salutationem, aliasque pias orationes publica clara voce recitarunt. Omnia huc vsque quieta. Ast vbi ad Litanias Lauretananas peruentum est, ibi dæmon cœpit impatienter murmurare, nec voluit vlllo tolerare modo vt diceretur, *S. Maria Mater Dei ora pro nobis*. Quare, per os puellæ palàm contumaciterque professus est, se id nolle dicere: & cum dicto puellam retrorsum immaniter in terram applausit. Ergo eam suo gremio excepit Fuggerus, tenuitque, cui à dextris adstitit in auxilium Canisius, à sinistris Fuggeri vxor, & alius Sacerdos, qui omnes vix summa vi puellam potuerunt cohibere intemperijs exastuantem, atque elabiconantem. Ibi itaque Canisius exorcismum cœpit, atque in Nomine Domini eiusque diuinæ Matris, furentem in puella Spiritum interrogauit: Quot adhuc socios dæmones secum haberet: Mox ille, non molli & consueta feminæ, sed rauca & boante voce respondit adiuratus, se nullum ampliùs secum habere sociorum, sed solum è septem superesse: ac idcirco tantùm pati, quod solus pateretur; Nouisse benè se, si in hunc locum ventum esset, coactum iri ad omnia, quæ interrogaretur, fatenda, ac denique cedere debere. Quare minaciter edixit, sese dirissimis modis adhuc puellam torturum. Quoties? ait Canisius. Adhuc 24. vicibus, respondit: septies, ob eius parentes; septies, ob eius dominos; quinquies ob gentem Fuggericam totam, & insuper adhuc quinquies. Ita sibi mandatam esse. Mox ergo puellam mediam ex manibus tenentium arreptam in altum extulit, atque extentam ita ad terram allisit, vt quinque homines maxima contentione vix impedire potuerint, ne penitus contereretur. Quod septies fecit. Ite parentes, educate vestros filios & filias negligenter, comite, ornate, instruite in omnem vanitatem; en vt negligentiam, vel nimiam in luxu diligentiam vestram luere debent. Post hæc lignea B. Virginis imago, quæ inibi colitur, à tergo capiti puellæ est imposta: quod ita sensit diabolus, vt omnibus, qui aderant, in faciem spuerit, ac identidem miserabiliter clamauerit: *Dimitte me, meretrix, quàm duriter me calcas?* Canisium autem, per ludibrium nominis sapius canicidam vocauit. *Quin ego, ait Canisius, Tartareum hunc Cerberum cruciabiliter excoriabo.*

His

His ultro citroque dictis, Stygius tortor mox iterum interrogatus: Et quandonam vellet exire? dixit: Vel jam me dimittite, ibo. Sed respondit Canisius, id non in sua, sed in Dei, & Matris DEI manu esse. Cui mox iterum diabolus dixit: *Cras exhibo, postquam eam satis cruciauerō.* His ita peractis, cessatum est eo die.

Die 23. Ianuarij totum tempus matutinum in templo ac precibus est consumptum, & à prandio, hora vndecima, eodem rursus ventum, puellaque initio tranquillâ, hesternō modo actum, atque oratum est. Sed denuo vbi ad Litanias Lauretanas itum, noluit diabolus pati, vt diceretur, *S. Maria Virgo, ora pro nobis.* Vide vt non possit pati Litanias. Tunc enim, ita fremuit, vt puellam, iuxta Fuggerinam genua flectentem, crudelissimè retro egerit. Adeoque iterum coactus est Marcus Fuggerus, puellam tenere, reliquis adiuuantibus. Exorzismo iterato, vsque ad duodecimam horam, quasi nihil sentiret, ad omnia cachinnauit dumtaxat dæmon. Hora autem duodecima vbi audita est, rursus ita puellam cruciauit, septiesque in terram allisit, vt, nisi diuinitus seruata fuisset, vel afflicta, vel lacerata periisset. Omnibus certè, qui aderant, hoc tormentum vberes lachrymas excussit, puellam autem ipsam morituræ similem reliquit; aliquamdiu certè iacuit immota, ac velut sensus expers. Postquam verò, remigrante animo, ad se redijt, interrogata, vbi fuerit, aut quid ei euenerit? Dixit, tacita & placabili voce, B. Dei Matrem cum duobus sibi Angelis spectabilem adfuisse; quorum alter dixerit: Etsi, iusto Dei iudicio, adhuc decies crucianda foret, tamen ob presentium preces ei aliquid remissum; itaque quinquies post-hac dumtaxat esse torturis agitandam, neq; deinde amplius dæmonem de vlla re interrogandum; sed cum autoritate iubendum, vt flexis humi genibus, quinquies Pater & Aue recitet, & coram omnibus septies terram osculetur; reuocetque ignominiam, quam Matri Dei, blasphemo ore, intulisset. Iussus ergo consurgere contumax Spiritus, & in medio sacelli perficere, quæ Deus mandarat, inuitus admodum paruit: nam auerso ab altari, & ad januam conuerso vultu stetit. Iussus à Canisio severtere, coactus est & hinc obsequi, quod dum faceret, vlulans truculentè coepit ex ore puellæ vociferari: *Va mihi, Va mihi, Va mihi!*

III.

mihî! &c. nullus omnium demoniorum à 20. jam annis adeò diriter tortus est, ut ego jam, Neque interim ipse tortus desijt vicissim miseram virginem torquere. Postquam in hunc modum quinquies illam excruciauit, iussus est à Canisio facere, quod Angelus mandauit, ac Deo, eiusque Matri, in quam contumeliosè dixerat; honorem reddere. Tum adactus puellæ brachia vtrimque extendens, astantes ita allocutus est: *Videte Christiani, nos diaboli ipsi cogimur Deo eiusque Matri obedire; & vos quid facitis!* His dictis, mox in genua procubuit; & quinquies orationem Dominicam recitauit, & singulis petitionibus subiunxit: *In honorem primi vulneris Redemptoris & Salvatoris IESU CHRISTI, &c.* Postea quinquies etiam salutationem Angelicam dixit: cum autem dixisset: *gratia plena* interposuit, hæc verba; *tua gratia & misericordia sit cum omnibus, qui adsunt in hoc sacello:* ac tandem ita finiuit: *O Maria Mater Dei, ora pro eis.* Quàm sincera mente, & libenter hoc fecerit, vos cogitate. Nam is qui odit DEVM, qui honores Matris execratur, qui salutem nostram impensissimè impugnat, contrarium tamen facere coactus, infernum, pro sua superbia, passus est, omni Inferno grauiorem. Et præsertim quia tandem adactus est à Deo, Deiparam summis laudibus extollere, ei que titulos honoris splendidissimos, verbis quàm ornatissimis, dare. Posthæc Canisius in Nomine Altissimi eum iussit excedere. Cui diabolus truci voce dixit: *Adhuc prius cogor terram septies osculari.* quod facere permissus, interrogatus est, cur fecerit? Respondit: Ad honorem Matris Dei id facere coactus sum, cuius honorem blasphemè læsi. Post hæc sublatâ in altum puellâ, immani clamore vociferans, iussus cedere, cessit intra secundam & tertiam horam pomeridianam. O quanta tum omnium lætitia & gratulatio, qui aderant! quantæ Deo & Deiparæ laudes persolutæ! Quantum liberatæ puellæ gaudium!

IV.

In hac historia planè regnum Dei explicatur, hoc est, modus, quo Deus in hoc Mundo regnat. Nempe per misericordiam & iudicium. Sicut enim seueritas quædam est, permittere diabolo, ut in hominem insiliat, eumque tam crudeliter discerpat; ita misericordia & liberalitas Dei est, dare hominibus potestatem, malos Angelos è corporibus eijciendi. Neque enim Christus

flus tantum in digito Dei damonia eiecit, sed eandem potestatem etiam dedit Apostolis. *Et exeuntes predicabant, ut penitentiam agerent: & demonia multa eiciebant.* De qua re & gausi leguntur. Nec Apostolis tantum data est ea potestas; sed etiam ut supra ostendimus, alijs postea Apostolorum successoribus: immo omnibus Exorcistis. Quin omnibus, credentibus. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc sequentur: in nomine meo demonia eicient: nisi alio obstaculo damoni ansam præbeant non cedendi.* Nonne magna hæc potestas? Vnus Angelus fortior est toto Mundo, quem euertere posset, si Deus permetteret. Et homo terræ filius ad eam dignitatem promouetur, ut Angelo possit imperare.

Marc. 6. 13.

Esset vel hæc sola diuinæ potestatis, per exorcistas ostendenda, sufficiens causa, sed ecce aliam significat mihi Lucas; qui postquam historiam de ejecto damone à Christo retulit, subiunxit, extulisse vocem quamdam mulierem de turba, & dixisse illi: *Beatus venter, qui te portauit, & vbera, qua suxisti.* Ecce eiectio damonis occasionem præbuit ut Mater Christi laudaretur, quæ Mundo scilicet talem peperisset Saluatorem. Videtis quò res etiam miserrima spectet? Deus vult suam Matrem ubique laudari. A Deo illi laus summa est, qui eam in Matrem elegit. Laudata est & ab Angelo, qui eam salutauit, *gratiâ plenam.* Laudata est ab Elisabetha quæ eam vocauit & *benedictam inter mulieres.* Laudatur in cælo ab omnibus sanctis. Laudatur ab Apostolis, à SS. PP. à tota Ecclesia, & est mirabile nomen illius in vniuersa terra. Beatam illam dicunt omnes generationes. Adhuc longius voluit Deus laudes illius extendere. Passus est plurimos à demonibus insideri, ut etiam in Inferno, atque ab ipsis demonibus laudaretur vel inuitis, dum illi eius nomine, in eius templis, ad eius imagines, expelluntur. Præstantissimorum medicorum est, etiam de pessimis venenis optimas cõficere medicinas. Deus ex ipsis diabolis nouit laudem educere suæ Matris. Nonne hæc bonitas est? Immo ipse diabolus coactus est eam dilaudare. Sed videte mihi, quàm clarè diuina potentia hinc elucescat. Ea enim, ni adegisset, vtique numquam Mariam hostis illius infensissimus laudauisset, quæ caput illi toties contriuit, &

V.

Luc. 11. 27.

Luc. 1. 42.

N n n

quam

quam adedò odit, vt castissimam Virginem, & quouis lilio pu-
riorem, vocârit *meretricem*. Videtis discrimen DEI & diaboli?
Ille Matrem suam honorat; iste honorem illius lauciat. Et vel
discite discrimen eorum, qui DEO, aut qui diabolo seruiunt.
Omnes DEI amici, amant, honorant, venerantur DEI Matrem:
hostes DEI, sunt etiam hostes Matris DEI. Sed quod maximè
ex hac historia est discendum, monuit Canisius, qui Oetingæ in
in sacello, expulso demone, grauem habuit ad populum exhorta-
tionem, in qua ostendit, DEVM non iniustum fuisse, dum puellam
nouem annorum, castam, pudicam, B. Virgini deuotam, nobilem,
& hominibus charam, permisit à tam tetro hospite occupari, per
8. annos, &, maximè sub finem, dirissimè etiam cruciari. Quid
eam fecisse putatis? In ea concione palàm, ipsa præsente puella,
causam edixit: nempe illam alioquin, sicut ab alijs audiuerat,
temerè erupisse dixisseque: *Si non est verum, quod dico, diabolus me
rapiat*. Nam quàm primùm hoc dixit, diabolus cum alijs tribus
illam inuasit. Cùm 12. postea esset annorum, alij adhuc tres
accesserunt.

V I. Hic mihi, Auditores exemplum accipite, hinc mihi veniam
date, si ego hodie non vnum, non septem; sed septem millia
eijcio dæmoniorum. Nam quid vsitatus, quàm vt diabolus
quàm plurimis sit in ore? &, si ex abundantia cordis os loquitur,
etiam in corde diabolos loquentium diaboli nidulabuntur.
Ergo ex corde & ore vestro illos eijciam. Si quis computet,
quoties vno anno, vno mense, hebdomade, die, diabolum no-
minet, imprecetur sibi & alijs; immò sæpe mille diabolos: quantè
diabolorum legiones colligentur ab vno? Quid si jam tota do-
mus, & mille homines hanc habeant consuetudinem? Quot dia-
bolis vrbs implebitur? Angelis vrbs esset tradenda; citari dia-
bolus non debet, est impudens, vtrò venit, quòd si etiam voca-
tur, potestatem accipit veniendi largiorem. Si in oculo tuo fe-
stucam sentis, si in pede spinam impressisti; si in ore malum den-
tem geris, vis vtique extrahi, eijci que. An non deterior in corde
& ore demone? an non patieris hunc exturbari tibi? Agyrtæ sæpe
equinum stercurus rusticis in os ingerunt; quàm citò illud egeritur?
Immundus spiritus longè immundior est omni immunditia, cur
ergo

Matth. 12. 34.

ergo eum toties ore voluis? & illo, quo CHRISTVM suscipis ore. In inferno est habitatio illius; & quantum laboratur, vt ex homine expellatur? tu autem eum vltro accerfis? Immo cuius seruis, filijs, vxori, marito; immo tibi ipsi imprecaris? Scis, quid sit imprecari, vt diabolus aliquem rapiat? Si imprecareris morbum, si paupertatem, si vulnera, si fracturam ossis, si mortem ipsam, nihil est comparatione huius: nam quem diabolus rapit, & sauciat vnguibus, & spoliatur, & valetudine, & vita priuat; denique flammis æternis addicit. Cur tantum te ipsum odisti, vt talia impreceris tibi? immo quid vel inimicissimus tam atrox potest perpetrare, vt tantis velis supplicijs compensare? Quantum displiceat Deo, patet exemplis, nam si mitissimè punit, immittit tales tortores. Innocens puella, semel iuravit, fortè quia ita à parentibus audiuit: & ecce propter parentes septies illam à damone torqueri permittit Deus; & in illam immittit tales tortores. Putas, vllum carnificem tam esse crudelem? Quid continget illis, qui non semel, non innocentes, sed fœdi, millies sibi, alijsque diabolum imprecantur? O qualis eorum tortura erit in inferno; si sic, cum parcat & miseretur Deus, diras has punit in hoc mundo? Iuuat me parentes, vos meliore exemplo præite; tum filios, seruos, ancillas acriter increpate diabolum imprecantes. Olim non nominabatur expressè, sed generali voce *Malus* vocabatur, si aliquid coram liberis de eo fuerat loquendum; hæc, obsecro, consuetudo reducatur. Eius autem loco dulcissimum nomen IESV sæpe inuocetur, vt insuescamus, in agone mortis id nominare & inuocare, quod in vita sapius vsurpauimus. Multi auditi sunt, morientes damonem inuocare. Hæc exempla nos moueant, vt sapiamus; ne os foeteat instar sepulchri patentis, & instar Acherontis.

Idcirco exempla fiunt, vt alij cauere discant
malo alieno.

